



## Врабциът

Дошла есенята. Ливадите били оросени, нивите прорани, а долинѣ въ градините, едри и жълти като лимони, приборки въ голѣми кошове. Софийското поле залуствало. Глухотата надъ него тежела и отъ сноло и тжимо небе расъло силень дъндецъ. Врабциѣ се събирали на кѣв, грачили зловещо и изпаднали къвали и ровели розкавитъ бразди по угарите. Врабциѣ на пъстурни дружинки цвъртали край платищата или около околвитѣ бразди и уговарали денѣтъ на отпактуването. И една моира утринѣ, съ олавицѣ перушина, тѣ отпазържали за града. Въ синѣи и сладень дъвъ летенето нѣкъ било скжисинѣ мажа и изморени тѣ слизали за отадиѣ край разкалнитѣ платища. Следъ арата почнаха врабциѣ какво поемали...

Стигнали града и то въ врачниката на кжика есенень денѣ. Силитѣ вече ги напускали и уморени, тѣ решили да пренощуватъ подъ стрѣхитѣ на малкитѣ и разпръснати кжшурни на крайниѣ квартали.

На другата утринѣ, още въ заречѣ, събуждатъ се отъ писъка на фабричитѣ сирени и улашки, навадали на единственого външнего дърво, що расло върѣдъ малѣе и бедна градина. Този писъкъ, който за тѣкъ билъ необичайно каление, ги накарало да настрѣхитѣ отъ ужасъ и страхъ, а малкитѣ нѣкъ съобщава просто играели въ гърнитѣ нѣкъ. Да останатъ тукъ, за тѣкъ било сражкотно, пъкъ и беднотата на този край, позказавала нѣкъ, че не ше иматъ никаква изгода, шомъ като и хората мнѣватъ въ оскжандѣ. И полетѣли надъ града. София врачна, но шумна и тревожна, подъ тѣкъ се разкрила, като нѣкъвао замаяващо чудо. Височитѣ сгради стигали сното небе, а по куполитѣ на черквитѣ блестяло нокрото злато. Шероветѣ улици гъжжели отъ хора. По релситѣ се плъзували зеленитѣ трамваи, а жаравно съ тѣкъ се го-

вели и автомобилитѣ. Съ грѣсъкъ и шумъ изплъвали улицитѣ, конскитѣ кола. Каква зелесия! Кжде да спратъ, кжде да отпочинатъ горнитѣ врабчеша?! Ето спасението, предъ тѣкъ съзиратъ безлюдна градина. Пейкитѣ били празни и засипани съ жълти, но алажни отпазари листа. Дърветата тукъ изглеждали тжими и замечени. Надъ тѣкъ асе така безутешно виснело слъзнкото небе. И тѣ решили тукъ да спратъ. Какво, че близкитѣ узници гърдели отъ желѣзнитѣ козела на трамваитѣ и тежкитѣ натоварени кола! Тѣнитѣ малки, но чувствителни сърща вече престанали да се плашатъ. Въ тази самотна градина, аето сега само нощень вѣтра пѣвелъ и шумно, като подорено кто разкасли сукитѣ листа, тѣ прекарали много печални дни. Нощень сѣдали подъ стрѣхитѣ на околнитѣ камени сгради, аето било по-топло и уютно, а денѣкъ слизали въ градината и се ровели срѣдъ мюскитѣ остатъци. Шомъ напѣвали, съ каквоото смогнеть, празнитѣ си стонели, тѣ навадали по гронитѣ на дърветата и весело, въ зорѣ, чуруликали. Отъ тѣлитѣ задружни пѣсок, градината добивала по радостень анадъ, а лицата на маллескитѣ деца ставали весели и сѣвтли. Презъ любавитѣ дни, тѣ навали на групи да се гонеть и играеть по широкитѣ пѣсъчки алаи.

А когато докжжали слънчевѣи есени дни, и тежката облачна обавина отстжвала нѣкъто на леко-лауричното и усмихнато небе, тогава градината добивала празнично зрелище. Врабциѣ се преличали доволни на некого, но сиромашко нокнерийско слънце, а децата обжвели отъ нѣкъвае поразни, се увлечвали съ страсть въ своитѣ игри. Въ такивае дни тукъ се срещали и стари оплешели хора, ужаслени и гонени отъ нежстелна скръбъ, сѣдали на дървенитѣ пейки и равнодушно следвали детскитѣ лудорни. Наваали и